

Ця історія трапилася в акваріумі. Акваріум був великий і круглий, схожий на нашу планету. І стояв на підвіконні в квартирі одного самотнього чоловіка.

В акваріумі жив Хтось. Називався він Хтось, бо не зінав, хто він. Ніхто з ним не розмовляв, і тому ніяк його не називав. Звідки ж тоді він міг дізнатися власне ім'я? В акваріумі з Хтосем жили рибки – жовті, червоні і помаранчеві – та стара пані Черепаха. Але ж усі знають: якого б кольору не були риби, вони не вміють розмовляти. А пані Черепаха, хоча й дуже розумна, була вже така стара, що забула всі імена.

Хтось намагався розгледіти своє відображення у шибці. Але бачив лише нечіткі обриси і те, що за склом: дерева й машини, зірки та квіти, місяць на небі й людей на вулиці.

Із Хтосем могли б говорити люди. Вони сказали би Хтосеві, як його звати. Але єдиною людиною, яку будь-коли зустрічав Хтось, був самотній чоловік, що жив у квартирі з акваріумом на підвіконні. Та цей чоловік завжди мовчав. Мабуть, він думав, що йому немає з ким розмовляти.

Чоловік приходив, коли за вікном вже було темно. Він довго мовчали дивився на акваріум і на Хтось. Хтось теж дивився на чоловіка і думав: добре знати, хто ти. Тоді, мабуть, легше знайти свою мрію. А коли маєш мрію й багато працюєш – мрія обов'язково здійсниться. Поки що Хтось мріяв лише дізнатися, хто він.

Чоловік мовчав і ніколи не усміхався. Хтось так і називав його про себе – Сумний Двоногий. Хтось любив Сумного Двоногого і був йому дуже вдячний: за смачну їжу й за те, що він, хоч і мовчки, але щовечора дивиться на акваріум і на Хтося.

Погодувавши жителів акваріума, Сумний Двоногий завжди брав книжку з великої шафи, читав і засинав.

Добре вміти читати.